

the things we leave unfinished

befejezetlen történeteink

„Felemelő és megható.”

– Publishers Weekly

*fine
selection*

REBECCA YARROS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

REBECCA YARROS

the things
we leave
unfinished

befejezetlen történeteink

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Jasonnek

Azokon a napokon, amikor arra várunk,
hogy a repeszek a felszínre dolgozzák magukat,
emlékezz, hogy öt bevetés és huszonkét
évnyi egyenruhás élet után mi vagyunk a
szerencsések, szerelmem.

Mi vagyunk a villámcsapás.

ELSŐ FEJEZET

Georgia

Drága Jameson!

Nem ez a vége kettőnk történetének. A szívem mindig veled marad, bárhol is legyek. Az idő és a távolság csak kellemetlenség egy olyan szerelemben, mint a miénk.

Legyen szó napokról, hónapokról vagy akár évekről, én várni fogok rád. Várni fogunk rád. Megtalálsz majd ott, ahol a patak kanyarog a ringatózó nyárfák között, azon a helyen, amelyikről együtt álmodoztunk, ott foglak várni vele. Megöl a gondolat, hogy elhagylak, de érted megteszem. Biztonságban leszünk. Várni fogok rád minden másodpercben, minden órában, minden nap, életem hátralévő részében, és ha ez nem elég, akkor az örökkévalóságig, hiszen pontosan addig foglak szeretni, Jameson. Az örökkévalóságig.

Gyere vissza hozzám, szerelmem!

Scarlett

G^{GEORGIA ELLSWORTH.} Végigsimítottam a bankkártyámon szereplő régi nevemen, hátha le tudom törölni, ha elég erősen teszem. Hat év házasság, és az egyetlen dolog, amim maradt belőle, a nevem, és még az sem volt az enyém.

Pár perc, és már ez sem lesz.

– Kilencvennyolcas ügyfél? – kiáltotta Juliet Sinclair a plexiüveg-
gel körbevont asztala mögül, mintha nem én lettem volna az egyetlen
személy a Poplar Grove-i közlekedési hatóság épületében az elmúlt
egy órában.

Aznap reggel szálltam le Denverben, és egyenesen ide vezettem,
még nem is jártam otthon, annyira meg akartam már szabadulni Da-
miantól és mindentől, ami csak emlékeztetett rá.

Remélhetőleg az után, hogy már nem viselem a nevét, kevésbé fog
fájni, hogy az elmúlt hat évet elpazaroltam rá.

– Megyek! – Eltettem a bankkártyámat, és az asztalhoz léptem.

– Hol a sorszáma? – kérdezte az ügyintéző, és kitartotta a tenye-
rét egy önelégült mosoly kíséretében, ami semmit sem változott a kö-
zépsuli óta.

– Egyedül én vagyok itt, Juliet. – Olyan fáradt voltam, hogy min-
den idegszálam sikított. Ha ezen túl vagyok, akkor hazaérve összeku-
porodhatok a dédi irodájában a nagy karosszékben, és letojhatom a
világot az életem hátralevő részében.

– A szabályzat szerint...

– Jaj, hagyd már, Juliet! – Sophie a szemét forgatta, ahogy belépett
Julie asztala mögé. – Amúgy is nálam vannak Georgia papírjai. Menj,
vedd ki a szüneted, vagy valami!

– Jól van. – Juliet eltolta magát az asztaltól, átadva a helyet a kol-
léganőjének. Sophie egy évvel felettünk járt a suliban. – Jó volt látni,
Georgia! – tette hozzá, már-már túl kedvesen mosolyogva.

– Téged is! – viszonyoztam én is a jól betanult műmosolyommal,
ami az elmúlt években egyben tartotta az életemet, amíg valójában
minden apránként szét nem esett a felszín alatt.

– Elnézést ezért a kellemetlenségért. – Sophie grimaszolva megiga-
zította a szemüvegét az orrán. – Ő... hát, hogy is mondjam. Nem so-
kat változott az évek alatt. A lényeg, hogy úgy tűnik, minden itt van.

Odanyújtotta a papírokat, amiket előző nap délután kaptam
az ügyvédemtől, az új társadalombiztosítási kártyámmal együtt.

Mindent becsúsztottam a nagy borítékba, ami nálam volt. Milyen ironikus, hogy amíg az egész életem szétesett, a jogi folyamat dokumentumait egy tökéletesen negyvenöt fokban összekapcsolt papírköteg zárta le.

– Nem olvastam el a megegyezést, nyugi – tette hozzá kedvesen Sophie.

– Benne volt a heti pletykarovatban! – kiáltotta Juliet a hátsó szobából.

– Nem mindenki olvas olyan szennyet! – kiáltott vissza a vállá felett Sophie, és együttérzőn rám mosolygott. – Mindenki nagyon büszke rád, hogy milyen szépen tartottad magad a... az egész alatt.

– Kösz, Sophie – feleltem, és megpróbáltam lenyelni a gombócot, amit a torkomban éreztem.

Csak egy dolog volt rosszabb annál, hogy tönkrement a házasságom, amire mindenki előre figyelmeztetett, méghozzá az, hogy minden szív-fájdalmamat és megaláztatásomat az összes olyan weboldal és magazin közzétette, amelyik a pletyka szerelmeseinek kedveskedik, pontosabban olyanoknak, akik a személyes tragédiákról szóló beszámolókat a bűnös élvezet nevében falják. Az elmúlt hat hónapban pontosan ez volt az, amiért a „Jégkirálynő” becenevet kaptam, de ha ez volt az ára annak, hogy megőrizsem a méltóságom utolsó morzsáit, hát legyen.

– Akkor mondhatom, hogy üdv itthon? Vagy csak átutazóban? – Átadott egy kisebb nyomtatott papírt, ami ideiglenes jogosítványként fog szolgálni, amíg meg nem kapom a véglegeset postán.

– Hazaköltöztem, végleg. – Akár a rádióban is bejelentettem volna, mert biztosra vettem, hogy Juliet még vacsora előtt szétkürtöli a hírt Poplar Grove-ban.

– Hát, üdv itthon! – mosolygott Sophie barátságosan. – Az a hír járja, hogy anyukád is itt van.

A gyomrom görcsbe rándult.

– Tényleg? Még nem... voltam otthon. – *Az a hír járja*, tehát anyát vagy a két itteni bolt egyikében, vagy a kocsmában látták valamelyik nap. Őt ismerve a második lehetőség volt az esélyesebb.

Bár még az is lehet, hogy ez jó...

Be ne fejezd ezt a gondolatot!

Még a gondolat is, hogy anya azért lehet ott, hogy nekem segítsen, kiábrándító csalódásban végződne. Valamit akart.

Megköszörültem a torkom.

– Hogy van édesapád?

– Jól. Úgy gondolják, hogy most tényleg minden áttétet kiszedtek. – Sophie arca hirtelen megváltozott. – Tényleg sajnálom, ami veled történt, Georgia. El sem tudnám képzelni, hogy milyen lenne, ha a férjem... – Megrázta a fejét. – Mindegy is, a lényeg, hogy nem ezt érdemelted.

– Köszönöm. – A kezére néztem, hogy rápillantsak a gyűrűjére. – Add át üdvözetem Dannek!

– Meglesz.

Kiléptem a délutáni meleg napsütésbe, ami megnyugtató, rockwelli ragyogással festette be a kisváros főutcáját, és megkönnyebbülten felsóhajtottam. Visszakaptam a nevemet, és a város pontosan úgy nézett ki, ahogy emlékeztem rá.

Családok sétálgattak, élvezve a nyári időjárást, és barátok beszélgettek a festői sziklás hegygel a háttérben. Poplar Grove lakossága kevesebb mint a tengerszint feletti magassága, de elég nagy ahhoz, hogy fél tucat közlekedési lámpára legyen szükség, és annyira összetartó, hogy a magánélet ritka dolognak számít. Ó, és van egy kiváló könyvesboltunk.

A dédi gondoskodott róla.

A papírokat a kölcsönautó anyósülésére dobtam, és egy pillanatra megálltam. Anya biztosan a házban van, hiszen nem kértem tőle vissza a kulcsokat a temetés óta. Hirtelen nem éreztem magam olyan lelkesnek, hogy hazainduljak. Az elmúlt hónapok kiszívtak belőlem minden együttérzést, erőt és reményt. Nem voltam benne biztos, hogy szembe tudnék nézni anyával, amikor csak harag maradt bennem.

De otthon voltam végre, ahol feltöltődhetek, amíg újra egészen nem érzem magam.

Feltöltődni. Pont erre lett volna szükségem, mielőtt anya elé állok. Átsétáltam az úton a Sidetable-be, abba a boltba, amit a dédi segített elindítani az egyik legközelebbi barátjával. A végrendelete szerint ennek a boltnak most én voltam a csendestársa. Én voltam... őutána minden.

A szívem összeszorult, amikor megláttam az „Eladó” táblát Mr. Navarro kisállat-kereskedésének az ablakában. Már egy éve, hogy a dédi elmondta, hogy meghalt, és az üresen álló bolt kiváló helyen állt a főutcán. Miért nem költözött be egy másik kiskereskedés? Gondok lennének Poplar Grove-ban? A lehetőség megülte a gyomromat, mint a megsavanyodott tej, miközben beléptem a könyvesboltba.

Olyan illata volt, mint a pergamennek és a teának, amibe egy kis por- és otthonillat is keveredett. Még csak ehhez megközelítőleg hasonló, megnyugtató illatot sem találtam egyetlen üzletláncban sem, amíg New Yorkban éltem, és már az első lélegzetvétel után szúrta a szememet a gyász. A dédi hat hónapja ment el, és annyira hiányzott, hogy úgy éreztem, összeomlok a hátrahagyott úrtól.

– Georgia? – Mrs. Riverának az álla is leesett egy pillanatra, majd rám mosolygott a pult mögül, a telefonját a füle és a válla között egyensúlyozva. – Peggy, adj egy percet!

– Jó napot, Mrs. Rivera! – Rámosolyogtam, és integettem a szívemengetően ismerős arca láttán. – Ne tegye le miattam, csak beugrottam néhány percre!

– Öröm látni téged! – A telefon felé pillantott. – Nem, nem téged, Peggy. Georgia sétált be a boltba. – Meleg barna szemével újra rám nézett. – Igen, *az* a Georgia.

Még egyszer integettem neki, miközben folytatták a beszélgetést, aztán elsétáltam a romantikus könyvek részlegéhez, ahol a dédi egy egész polcot szentelt az általa írt könyveknek. Felvettem az utolsó regényt, amit kiadott, és kinyitottam a hátuljánál, hogy láthassam az arcát. Ugyanolyan kék szemünk volt, de a hetvenötödik születésnapja körül felhagyott az egykor fekete haja festésével – egy évvel azután, hogy anya először hagyott ott nála.

A dédi az arcképén gyöngysort és selyemblúzt viselt, míg a való életben a kerttől poros kezeslábast hordott, és egy olyan széles szalmakalapot, ami a megyét is beárnyékolta volna, de a mosolya ugyanaz volt. Felkaptam egy másik, korábbi könyvet, csak hogy ennek a mosolynak egy második változatát is láthassam.

Az ajtó csilingelt, és egy pillanattal később egy mobilozó férfi kezdett el böngészni az általános szórakoztató irodalmi művek mögöttem lévő sorában.

– Igazi modern Jane Austen – suttoztam magamnak, ahogy elolvastam a könyv hátsó borítóján szereplő ajánlást.

Mindig is csodálkoztam azon, hogy a dédi volt a legromantikusabb lélek, akit valaha ismertem, és mégis egyedül töltötte az élete túlnyomó részét, és könyveket írt a szerelemről, miközben ő maga csak néhány évig élhette át. Még akkor is, amikor hozzámment Brian dédpapához, csak egy évtizedük volt, mielőtt a rák elragadta tőle. Talán a nők a családban el vannak átkozva, ha a szerelmi életéről van szó.

– Ez mi a szar? – emelte fel a hangját a férfi mögöttem.

Meglepetten felhúztam a szemöldököm, és hátrapillantottam a vállam felett. Egy Noah Harrison-könyvet tartott a kezében, aminek a borítóján – csodák csodájára – újfent egy majdnem csókolózó pár képe volt.

– Mert nem éppen az e-mailjeimet nézegettem az Andok közepén, úgyhogy igen, most látom először az új könyvet. – A férfi feje egyenesen füstölt, ahogy felkapott egy újabb Harrison-könyvet, és egymás mellé tartotta a kettőt. Két külön pár, ugyanaz a póz.

Én mindenképpen maradtam volna a saját választásomnál vagy bármi másnál abban a részlegben.

– Pont ugyanúgy néznek ki, az a bajom! Mi volt a gond a régi... Igen, ideges vagyok! Tizennyolc órája utazom megállás nélkül, direkt korábban jöttem el azért, hogy itt lehessenek, ha elfelejtetted volna. Mondom neked, *pontosan* ugyanolyanok. Várj, bebizonyítom! Hölgyem?

– Igen? – Kissé elfordultam, és két könyvvel találtam magam szemben. *Hallott ez a fickó a személyes térről?*

– Ugyanolyannak látja őket?

– Aha. Kiköpött egyformák. – Visszacúsztattam a dédi könyvét a polcra, és magamban halkan elköszöntem tőle, mint minden alkalommal, amikor megláttam valamelyik művét egy könyvesboltban. Vajon fog valaha kevésbé hiányozni?

– Látod? Mert nem kéne ugyanolyannak lenniük! – csattant fel a fickó, remélhetőleg a vonal túlsó végén lévő szerencsétlennek, mert nem lett volna jó vége, ha velem szemben is ezt a hangnemet használja.

– Nos, mentségére legyen mondván, az összes könyve ugyanúgy van megírva is – dünnyögtem. *A francba!* Kicsúszott, mielőtt cenzúrázni tudtam volna magam. Gondolom, a szűrőm éppúgy eltompult, mint az érzelmeim. – Bocsánat, én...

Ahogy megfordultam, szembe találtam magam vele, és addig emeltem a tekintetem, amíg két sötét szemöldököt nem találtam, amik döbbenet felhúzódtak a szintén sötét szemek fölé. *Azta!*

Az addig működésképtelennek hitt szívem megdobbant – akárcsak minden hősnő esetében a dédi könyveiben. Ő volt a legcsodálatosabb férfi, akit valaha láttam, pedig egy filmrendező most már exfeleségeként láttam belőlük elég sokat.

Ó, nem, nem, nem, nem! Immunis vagy a jóképű férfiakra, figyelmeztetett az agyam logikus része, de túlságosan lefoglalt a bámulás, mintsem odafigyeljek rá.

– Egyáltalán nincsenek ugyanúgy... – tiltakozott pislogva. – Visszahívlak!

Egyik kezébe vette mindkét könyvet, bontotta a vonalat, majd azal a lendülettel zsebre vágta a telefont.

Körülbelül velem egykorúnak tűnt, a húszas évei végén, talán a harmincas évei elején lehetett, legalább két méter magas volt, és fekete, művészien borzolt haja gondtalanul hullott a napbarnított bőrére, mielőtt elérte volna azokat a felhúzott fekete szemöldököket és a hihetetlenül mélybarna szemeket. Az orra egyenes, az ajka pedig buján vastag volt, ami arra volt jó, hogy emlékeztessen, pontosan mennyi ideje nem csókoltak meg, az állát pedig enyhe borosta árnyékolta.

Csupa szögletes, metszett vonal volt a pasi, és az alkarján feszülő izmok alapján fogadni mertem volna az egész bolt értékében, hogy elég jól ismeri az edzőtermet belülről... és valószínűleg a hálószobát is.

– Komolyan azt mondta, hogy ugyanúgy vannak megírva? – kérdezte lassan.

Pislogtam. *Ja, tényleg! A könyvek.* Mentálisan arcon csaptam magam, amiért egy csinos arc így ki tudott zökkenteni a gondolataimból. Csak körülbelül húsz perce kaptam vissza a nevemet, és megesküdttem, hogy egy ideig biztosan lemondok a férfiakra. Egyébként sem idevalósi. Tizennyolc óra utazás ide vagy oda, a tökéletesre szabott nadrágja egyértelműen designer darab volt, a fehér lenvászon ingének az ujjja pedig fel volt hajtva abban a lazán rendetlen stílusban, ami minden volt, csak nem véletlen. A Poplar Grove-i férfiak nem bajlódtak ezerdolláros nadrágokkal, és nem volt New York-i akcentusuk.

– Nagyjából, igen. Egy nő és egy férfi megismerkedik, egymásba szeretnek, valami katasztrófa közbeszól, valaki meghal. – Megvontam a vállam, és büszke voltam, amiért sikerült nem elpirulnom a szép férfi láttán. – Néhol megspékelve egy kis bírósági drámával, egy kissé fantáziátlan, de költői szexszel, talán egy tengerparti jelenettel, és körülbelül ennyi. Ha szereti az ilyen könyveket, bármelyik jó lehet azok közül, amiket a kezében tart.

– Fantáziátlan? – Összevonta a szemöldökét, ahogy a könyvekre nézett, majd rám, majd újra a könyvekre. – Nem is hal meg valaki minden könyvben!

Gondolom, több Harrison-könyvet is olvasott.

– Jó, akkor csak az esetek nyolcvan százalékában. Gondoljon csak bele! – mondtam. – Ezért is van minden könyve ezen a polcon – mutattam az általános szórakoztató irodalom irányába –, és nem ezen – intettem ezúttal a romantikus könyvek felé.

Egy pillanatig szájtátva meredt rám.

– Vagy talán több is van a történeteiben, mint szex és irreális elvárások. – A vonzereje némileg máris csökkent, ahogy szóba hozta az egyik kedvenc vesszőparipámat.

Éreztem, hogy bepöccenek.

– A romantikus könyvek nem csak irreális elvárásokról és szexről szólnak. Sokkal inkább szeretetről és a megpróbáltatások leküzdéséről, amik hétköznapi történetek. – Ezt tanította nekem a dédi és több ezer romantikus regény elolvasása huszonnyolc év alatt.

– És bizonyára *fantáziadús szex* – tette hozz a férfi, és felvonta az egyik szemöldökét.

Ráparancsoltam a bőrömre, nehogy elpiruljak attól, ahogy az ajka szinte dédelgette az utolsó szót.

– Hé, ha nem szereti a szexet, vagy kényelmetlennek találja, hogy egy nő felvállalja a szexualitását, az többet mond el magáról, mint a Harrison-könyvekről, nem igaz? – Oldalra billentettem a fejem, és úgy folytattam: – Vagy a „boldogan éltek, amíg meg nem haltak” részt nehezményezi?

– Száz százalékban a szex, a nők szexualitásának a felvállalása és a happy endek mellett vagyok. – Már-már morgott, olyan mélyre váltott a hangja.

– Akkor ezek a könyvek biztosan nem valók magának, mert az egyetlen dolog, ami mellett kiállnak ezek a történetek, az az általános gyötrelem, de ha ettől jön lázba, csak tessék. – *Ennyit a Jégkirálynőről.* Komolyan egy idegen férfival veszekszem a könyvesboltban?

Megrázta a fejét.

– Szerelmi történetek ezek is. Itt írja, ni!

Felemelte az egyik kötetet, hogy tisztán lássam a dédi által írt mondatot. *A mondatot.* Azt a mondatot, amiért a kiadója olyan sokat rimánkodott, hogy végre beleegyezett, aztán megpróbáltak boldogulni azzal a kevéssel, amit végül kaptak.

– „Senki sem ír olyan szerelmi történetet, mint Noah Harrison” – olvastam fel, vigyázva, hogy ne mosolyogjak nagyon.

– Úgy gondolnám, hogy Scarlett Stanton egy eléggé nagyra becsült romantikus író, nem igaz? – Egy pusztítóan szexi mosolyt villantott rám. – Ha ő azt mondja, hogy ez szerelmi történet, akkor bizony az.

Hogyan tud egy ilyen letaglózóan gyönyörű férfi ilyen szinten felidegesíteni?

– Vitatkoznék, szerintem ugyanis Scarlett Stanton a legnagyobbra becsült romantikus író napjainkban. – Megráztam a fejem, és visszacsúsztattam a dédi másik könyvét is a polcra, ahol a jól megérdemelt helye volt. Megfordultam és elsétáltam, mielőtt leüvöltöm a fickó fejét, amiért úgy dobálja a dédi nevét, mintha csak ismerte volna.

– Akkor érdemes lenne megfogadni az ajánlását, nem? Ha valaki szerelmi történetet szeretne olvasni. Vagy magának csak az olyan szerelmi regények felelnek meg, amiket nők írtak? – kiáltott utánam.

Most komolyan? Megálltam a polcsor végén, és hatalmába kerített a düh, ahogy szembefordultam a férfival.

– Amit nem lát, az az eredeti mondat többi része.

– Ezt hogy érti? – Értetlenül ráncolta a homlokát.

– Ez nem az eredeti idézet. – Felnéztem a plafonra, hátha eszembe jut, hogy is mondta akkor a dédi. – Hogy is volt? Jaj, igen. „Senki sem ír olyan fájdalmas, lehangoló, szerelmi történetnek álcázott regényeket, mint Noah Harrison.” A kiadó kicsit megszerkesztette a fülszöveghez.

Ez azért már kicsit sok volt. Mintha a dédi hangját hallottam volna.

– Hogy mi? – Biztos csak a bolt mennyezeti lámpájának a fénye miatt, de egyenesen úgy tűnt, mintha a férfi elsápadt volna.

– Gyakran előfordul – sóhajtottam. – Figyeljen, nem tudom észrevette-e, de mi itt Poplar Grove-ban mind elég jól ismertük Scarlett Stantont, és ő sosem rejtette véka alá a véleményét. – *Gondolom, örökletes személyiségjegy.* – Ha jól emlékszem, azt is említette, hogy a szerzőnek van érzéke a leíráshoz, és szereti az alliterációt. – Ez volt a legkedvesebb dolog, amit valaha mondott róla. – Tehát nem az írása, hanem csak a történetei nem tetszettek neki.

Egy izom rángani kezdett a férfi állkapcsában.

– Nos, éppenséggel szeretem az alliterációkat a szerelmi történetekben. – Azzal elsétált mellettem a kassza irányába, kezében a két könyvvel. – Köszönöm az ajánlást, Miss...

– Ellsworth – válaszoltam automatikusan, enyhén megborzongva, ahogy a név elhagyta a számát. *Többé már nem.* – Kellemes olvasást, Mr....

– Morelli.

Egy bólintással nyugtáztam a szóváltást, majd elsétáltam. Végig éreztem a tekintetét magamon, miközben Mrs. Rivera beütötte a könyveket.

Ennyit a békéről. És a kis beszélgetésünk legrosszabb része az volt, hogy elgondolkodtam, mi van, ha igaza van, és a dédi könyvei tényleg tele vannak irreális elvárásokkal. Az egyetlen „boldogan éltek, amíg meg nem haltak”, amit testközelből tapasztaltam addig, a legjobb barátnőm, Hazel kapcsolata, de mivel a házassága csak az ötödik évében járt, a végkimenetel még nem volt teljesen eldöntött.

Öt perccel később már az utcánkba kanyarodtam be. Elhaladtam a Grantham-lak előtt, ez volt a legközelebbi a dédi kibérelhető ingatlanjai közül. Üresnek tűnt, és rádöbrentem, hogy korábban sosem láttam üresen állni a házat. Mivel csak fél órára voltunk Breckenridge-től, az ingatlanok errefelé sosem voltak bérlő nélkül.

A fenébe! Nem egyeztetél az ingatlankezelővel. Valószínűleg ez volt az egyik a több tucat meg nem hallgatott hangüzenet vagy az ezer el nem olvasott e-mailjeim közül. Legalább a hangposta már nem fogadott új üzeneteket, de az e-mailek továbbra is egyre gyűltek. Össze kell szednem magam. A világon senkit sem érdekel, hogy Damian összetörte a szívem.

Bekanyarodtam a ház elé, ahol felnöttem, és leparkoltam a garázs-bejáró előtt. Már állt egy másik bérelt autó a félkör alakú felhajtón, pont a ház bejárata előtt.

Anya biztos itt van. A fáradtság, ami hetek óta nem tágitott mellőlem, újra rám telepedett.

A csomagjaimat egyelőre a kocsiban hagytam, csak a retikülöm vettem magamhoz, aztán elindultam a hetvenéves, koloniál stílusú ház ajtaja felé. *Eltűntek a virágok.* Évelők még itt-ott felbukkantak,

bár valamennyi meglehetősen kiszáradt, de a felhajtót szegélyező ágyásokból hiányzott az ebben az évszakban megszokott színpompa.

Az elmúlt években, amikor a dédi már túl gyenge volt ahhoz, hogy kinn térdeljen a kertben, én segítettem neki kertészkedni. Iderepültem, valahányszor csak tudtam. Nem mintha Damiannek hiányoztam volna... Legalább most már tudom, hogy miért nem.

– Hahó? – kiáltottam, ahogy beléptem a tágas előszobába.

A gyomrom görcsbe rándult az állott füstszagtól, amit odabent éreztem. Anya *dohányozni* mert a dédi otthonában? A régi parketta úgy nézett ki, mintha nem mosták volna fel több mint egy éve, és az előszobai kis komódon vastagon állt a por. A dédi kikészült volna, ha ilyen állapotban látja a házat. Hová lett Lydia? Megkértem a dédi könyvelőjét, hogy a házvezetőnő bérét továbbra is fizesse.

A nappali kétszárnyú ajtaja kitárult, és anya lépett ki rajta. Láthatóan úgy volt felöltözve, mint aki vendégeket vár. Széles műmosolya hirtelen eltűnt, amikor meglátott, majd újra megjelent.

– Gigi! – Kitért karokkal tipegett felém, és egy két másodperces, hátveregetős ölelést adott, ami tökéletesen leírta, hogy mégis milyen a kapcsolatunk.

Istenem, de utálok ezt a becenevet!

– Anya? Mit csinálsz te itt? – érdeklődtem óvatosan, nehogy összeomoljon hirtelen.

A kérdés hallatán megfeszült, elhúzódott, a mosolya elhalványult.

– Igazából... Rád vártam, drágám. Tudom, hogy nehéz volt neked elveszteni a dédit, és most, hogy a férjedet is elvesztetted, arra gondoltam, szükséged lehet egy biztos helyre, ahova hazajöhetsz. – Empátia sütött a szeméből, ahogy végigpásztázott a tekintete. Végül felvont szemöldökkel az arcomra nézett. – Az biztos, hogy *úgy nézel ki*, mint akinek összetörték a szívét. Tudom, hogy most nehéz, de legközelebb már jobb lesz, ígérem.

– Nem akarom, hogy legyen legközelebb – vallottam be halkan.

– Egyikünk sem akarja, csak megtörténik... – Olyan kedves tekintettel nézett rám, ahogy még soha.

Éreztem, hogy ellazul a vállam, és a vastag védőfal, amit több év alatt építettem fel, megreped. Talán anya új lapot nyitott, új fejezetet kezdett. Évek óta egyáltalán nem töltöttünk együtt időt. Talán most végre eljutunk egy olyan pontra a kapcsolatunkban, ahol...

– Georgia? – szólt ki egy férfi a nyitott ajtón át. – És az emberünk megérkezett?

A szemöldököm felszaladt.

– Christopher, kérhetnék egy percet? A lányom pont most ért haza. – Anya azzal a milliódolláros mosollyal fordult felé, amivel az első négy férjét is szerezte, majd megragadta a kezem, és a konyha felé húzott, mielőtt bekukucsálhattam volna a nappaliba.

– Anya, mi folyik itt? És meg se próbálj hazudni! – *Kérlek, végre egyszer mondj igazat!*

Megrándult az arca, emlékeztetve arra, hogy az érzelmi elérhetetlensége mellett a másik kiváló képessége az, hogy menet közben változtassa meg a terveit. Mindkettőben kifejezetten jeleskedett.

– Éppen üzletet kötök – válaszolta lassan, és úgy tűnt, mintha mérlegelné a szavait. – Nincs miért aggódnod, Gigi.

– Ne hívj így! Tudod, hogy utálom. – Gigi egy kislány volt, aki túl sok időt töltött azzal, hogy az ablakból nézte a hátsó lámpákat, azóta viszont felnőttem. – Üzletet? – tudakoltam összehúzott szemmel.

– Az egész aközben állt össze, miközben vártam, hogy hazagyere. Ilyen nehéz elhinned? Kövezz meg, amiért jó anya akarok lenni! – Felemelte az állát, és gyorsan pislogott, összeszorított szájjal, mintha csak megbántottam volna.

Nem vettem be.

– Honnan tudta a nevem? – Valami sántított a dologban.

– Mindenki tudja a neved, Damian miatt. – Anya nyelt egyet, és megigazgatta a tökéletes, ébenfekete francia kontyát. Ez volt az árulkodó jel. Hazudott. – Tudom, hogy megbántott, de szerintem még mindig vissza tudod szerezni, ha ügyesen játszod ki a lapjaid.

Megpróbálta elterelni a figyelmem. Kikerültem, és sietve a nappaliba mentem, magamra erőltetve egy mosolyt.

Két férfi ugrott fel. Mindketten öltönyt viseltek, de az, amelyiket korábban is láttam, legalább húsz évvel idősebb volt a másiknál.

– Elnézést, amiért megzavartam önöket! Georgia Ells... – *A fenébe is!* Megköszörültem a torkom. – Georgia Stanton vagyok.

– Georgia? – Az idősebb elsápadt. – Christopher Charles – mutatkozott be lassan, szemével az ajtót vizslatva, ahol anya épp belépett a szobába.

A név hallatán belém hasított a felismerés. A dédi kiadója! Ő volt a főszerkesztője az utolsó könyvének, amit tíz évvel korábban, kilencvenegy évesen írt.

– Adam Feinhold. Nagyon örvendek, Ms. Stanton! – mutatkozott be a fiatalabb férfi is.

Mindketten kifejezetten sápadtan kapkodták a tekintetüket anya és köztem.

– Most, hogy mindenki bemutatkozott, Gigi, nem vagy szomjas? Gyere, szerezzünk neked valamit inni! – Anyám kinyújtott kézzel sitett felém.

Nem törődtem vele, hanem elhelyezkedtem a magas háttámlájú széken, az ülőgarnitúra főhelyén, élvezve az ismerős kényelmet.

– És mit is csinál pontosan a dédnagymamám kiadója Coloradóban, méghozzá pont Poplar Grove-ban?

– Csak egy egyszerű könyvszerződés miatt jöttek, mi másért? – Anya leült a hozzám legközelebb eső kanapé karfájára, és megigazította a ruháját.

– Milyen könyv? – kérdeztem Christophertől és Adamtól.

Anyának sok mindenhez volt tehetsége, de az írás nem tartozott közéjük, és láttam már elég ilyen üzletet, hogy tudjam, a kiadók nem pattannak repülőre akármilyen könyvért.

A két férfi zavartan nézett egymásra, úgyhogy újra feltettem a kérdést.

– Milyen... könyv?

– Úgy hiszem, még nincs címe – felelte lassan Christopher.

A testem minden izma megfeszült. Tudtommal a dédinek csak egy könyve volt, aminek nem adott címet, vagy amit nem adott el. *Anyát azért nem lépné meg... Vagy mégis?*

Az idősebb férfi nagyot nyelt, majd anyám felé fordult:

– Épp csak pár aláírás kell, és a kézirat, és már itt sem vagyunk. Ön is biztosan tudja, hogy Scarlett nem igazán kedvelte a számító-gépeket, és nem szerettük volna, hogy egy ilyen értékes dolog, mint az egyetlen eredeti változat, eltűnjön a postán vagy valahol útközben.

Zavartan összenevettek, és anya is csatlakozott a vihorászáshoz.

– Milyen könyv? – Ezúttal anyát kérdeztem, és a gyomrom össze-ugrott.

– Az első... és utolsó könyve. – Nem lehetett nem észrevenni a tekintetéből áradó könyörgést, és ki nem állhattam, ahogy szíven talált.

– Az, amelyik Jameson nagypáról szól.

A rosszullét kerülgetett. Lehet, hogy ki is dobom a taccsot a dédi perzsaszőnyegén, ha nem jut eszembe valami.

– Az nincs befejezve.

– Persze hogy nincs, drágám! De megbizonyosodtam arról, hogy a lehető legjobb embert szerződtették a befejezés megírására – mondta anya azzal a mézesmázos hangjával, ami kicsit sem segített a hányingeremen. – Nem gondolod, hogy Scarlett nagymama is úgy akarná, hogy az utolsó szavait kiadjuk? – És rám mosolygott *azzal* a mosolyával, ami kifelé kedvesnek és jóakarónak tűnt, de aki ismerte, tudta, hogy megtorlást von maga után, ha bárki is meg meri nyilvánosan szégyeníteni.

Elég jól kitanított, mivel ugyanazt a mosolyt kapta vissza tőlem is.

– Nos, anya, nem gondolod, hogy ha a dédi azt akarta volna, hogy megjelenjen, befejezi ő maga? – Hogy tehette ezt? Üzletet kötni *arról* a könyvről, méghozzá a hátam mögött!

– Nem hiszem. – Anya felemelte a szemöldökét. – Úgy emlegette azt a könyvet, mint az örökségét, Gigi. Azért nem tudta befejezni, mert mindig előtörték az érzelmek. Úgy igazságos, ha befejezzük helyette. Szerintem nem így van?

– Nem. És mivel én vagyok a végrendelete egyetlen kedvezményezettje, illetve az irodalmi vagyongazdálkodója, csak az számít, amit én gondolok. – Próbáltam a lehető legérzelemmentesebb hangnemben kifejezni a kemény igazságot.

Anyáról lehullott az álarc, és döbbenet bámult rám.

– Georgia, ugye nem tagadnád meg...

– Mindkettejüket Georgiának hívják? – kérdezte Adam; a hangja kissé magasabban csengett, mint korábban.

Pislogtam, ahogy a kirakós darabkái végre a helyükre kattantak, aztán felnevettem.

– Nagyon szép, mondhatom! – Nemcsak hogy a hátam mögött kötött üzenetet, hanem nekem adta ki magát.

– Gigi... – könyörgött.

– Azt mondta önöknek, hogy ő Georgia Stanton? – találgattam, minden figyelmemet az öltönyösöknek szentelve.

– Ellsworth, de igen – bólintott Christopher, és az arca elvörösödött, ahogy ő is kezdte megérteni a helyzetet.

– Hát, pedig nem. Az ő neve Ava Stanton-Thomas-Brown-O'Malley... Vagy még mindig Nelson? Nem emlékszem, hogy megváltoztattad-e azóta, anya. – A szemöldökömet kérdőn felhúзва néztem felé.

Hirtelen felugrott, és haragosan rám szólt.

– Konyha. Most azonnal!

– Ha megbocsájtanak, egy perc, és jövök! – Kedvesen az átvert kiadókra mosolyogtam, majd a konyha felé vettem az irányt. Kíváncsi voltam anyám magyarázatára.

– Nem fogod ezt elrontani nekem! – sziszegte, ahogy beértünk abba a helyiségbe, ahol korábban a dédi minden szombaton sütött.

A pultot edények borították, és a levegőt romlott étel szaga járta át.

– Mi történt Lydiával? – kérdeztem, a rendetlenségre mutatva.

– Kirúgtam. Mindenbe beleütötte az orrát – válaszolta anyám egy vállrándítással.

– Mióta élsz itt?

– A temetés óta. Rád vártam...

– Hagyd abba! Azért rúgtad ki Lydiát, mert tudtad, hogy elárulná nekem, hogy a könyv után szaglászol. – Átjárt a düh, az állkapcsom megfeszült. – Hogy tehetted?

Anya válla hirtelen megereszkedett, a tartása már nem volt olyan szigorú, mint korábban.

– Gigi...

– Nyolcéves korom óta utálok ezt a becenevet. Utoljára mondom, hogy ne hívj így! – csattantam fel. – Komolyan azt hitted, hogy megúszod? Hogy kiadhatod magad nekem? Az isten szerelmére, vannak ügyvédek, anya! Fény derült volna az igazságra, amikor elkérik az igazolványaid!

– Egész jól ment a dolog, amíg meg nem érkeztl.

– És Helen? – morogtam. – Azt ne mondd nekem, hogy a dédi ügynöke nélkül próbáltad meg ezt véghez vinni!

– Szóltam volna neki, amint kapok egy hivatalos ajánlatot. Esküszöm! Csak azért jöttek most, hogy átolvassák a kéziratot.

Megráztam a fejem anyám végtelen... Még a megfelelő szót sem találtam meg arra, amit művelt.

Anya nagyot sóhajtott, mintha csak én törtem volna össze az ő szívét, és a szeme könnybe lábadt

– Sajnálom, Georgia, kétségbe voltam esve. Kérlek, tedd ezt meg nekem! Az előleg segítene lábra állnom...

– Komolyan? – A szemem rávillant. – Ez az egész a pénzről szól?

– Komolyan! – A kezével rácsapott a gránitpultra. – A saját nagyanyám kitagadott a végrendeletéből a *te* javadra! Te kaptál *mindent*, és én itt maradtam a nagy bűdös semmivel!

Bűntudat szúrta a szívem védtelen darabkáit, azokat az apró kis szilánkokat, amik tagadásban éltek, és soha nem értették meg, hogy nem minden anya akart anya lenni, és az enyém is közéjük tartozik. A dédi kitagadta őt – de nem miattam.

– Nincs mit odaadnom, anya. Sosem fejezte be a könyvet, és ezt te is jól tudod. Azt mondta, hogy csak a családnak írta.

– Az *én* apámnak írta! Az én családomnak! Kérlek, Georgia! – Körbemutatott. – Ez mind a tiéd. Csak ezt az *egy* dolgot add nekem, és esküszöm, hogy kvittek leszünk!

– Ez nem a pénzről szól. – Még én sem olvastam a könyvet, és azt akarja, hogy adjam oda valakinek?

– Mondja az, akinek milliói vannak!

Megragadtam a konyhasziget szélét, és mélyeket lélegeztem, hátha megnyugszik a szívverésem, és meglátom a logikát egy teljesen logikátlan helyzetben. Jól álltam-e anyagilag? Igen. De a dédi milliói jótékonyági célra voltak elkülönítve, az ő kívánságának megfelelően, és anya nem számított jótékonyági ügynek.

Viszont ő az *egyetlen* élő rokonom.

– Kérlek, drágám! Csak hallgasd végig őket, hogy mit ajánlanak! Ennyit kérek. Ennyivel tartozol nekem, nem gondolod? – A hangja elcsuklott. – Tim elhagyott. Én... le vagyok égve.

A vallomása egyenesen a frissen elvált lelkembe talált.

Találkozott a tekintetünk, a szemünk színe a dédi által elnevezett Stanton-kéknek ugyanaz az árnyalata. Már csak anya maradt nekem, és nem számított, hány év vagy terapeuta jött és ment, soha nem sikerült kiirtanom a vágyat, hogy a kedvében járjak. Hogy bebizonyítsam neki, mennyit érek.

Habár nem a pénz volt az a katalizátor, amit elképzeltem hozzá.

De ez az ő jellemét tükrözte, nem az enyémet.

– Végighallgatom őket, de nem ígérek semmit.

– Csak ennyit kérek. – Anya hálás mosollyal bólintott. – Tényleg miattad maradtam – suttopta. – Csak véletlenül találtam meg a könyvet.

– Menjünk! – *Mielőtt hinni talállok neked.*

A férfiak hangjában némi kétségbeesés csengett, amikor elmagyarázták, milyen feltételeket ajánlottak anyámnak. Láttam a szemükben megcsillanó félelmet, hogy az aranybánya, ami az utolsó Scarlett Stanton-könyv volt, kicsúszik a kezük közül, mert valójában sosem volt az övék.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
Megrendelem most a kiadónál!

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!

Megrendelem most a KönyvSárkányon!

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Fel kell hívnom Helent. Biztosan emlékeznek dédi ügynökére – mondtam, miután befejezték. – És az adaptációs jogok szóba se jöhetnek. Tudják, hogyan vélekedett erről a dédi. – Utálta a film-adaptációkat.

Christopher arca megfeszült.

– Hol van Ann Lowell? – Ő volt a dédi szerkesztője több mint húsz éven keresztül.

– Tavaly nyugdíjba ment – felelte Christopher. – Adam a legjobb szerkesztőnk a kiadónál, és a legjobb íróját kérte fel a könyv befejezésére, ami, ha jól értettük, körülbelül a könyv egyharmada? – Kérdőn nézett anyára.

Ő bólintott.

Elovesta? Az irigység keserű íze öntötte el a torkom.

– Ő a legjobb! – áradozott Adam az órájára pillantva. – Több millió eladott könyv, fenomenális stílus, kritikusok által elismert, és ami még ennél is jobb: megrögzött Scarlett Stanton-rajongó. A srác mindent elolvasott, amit Scarlett írt, legalább kétszer, és az elkövetkezendő hat hónapját erre szentelné, így gyorsan ki tudjuk adni. – Próbált megnyugtatón mosolyogni rám.

Nem sikerült neki.

Összehúztam a szemem.

– Egy férfit kértek fel arra, hogy befejezze a dédi könyvét?

Adam nagyot nyelt.

– Valóban ő a legjobb, esküszöm! És az édesanyja meg akarta interjúvolni, mielőtt beleegyezik, hogy meggyőződjön, tényleg ő a legjobb választás. Szóval, ezért is van itt...

Meglepetten pislogtam, mert nem gondoltam volna, hogy anya ennyire körültekintő lesz, és még inkább meglepődtem, hogy a potenciális író... *Nem!*

– Nem is tudom, mikor kellett utoljára eladnia magát – kuncozott Christopher.

A gondolataim összevissza cikáztak, majd egyszer csak sorba rendeződtek, mint a dominók. *Lehetetlen!*